

§. 112. *Давидъ излѣзва срѣщо Голиаѳа и го убива.*

Саулъ поиска да обрѣже момѣкътъ съ собственнѣтъ си оружїя ; тури слѣдователно на главата му шлемътъ, облече го въ броня, и го прѣпаса съ сабя. Но Давидъ не навикнѣлъ на таквонъ обрѣжаванье, едвамъ прѣстѣпваше. За туй, като съблече този безпокоителенъ товаръ и като зе пастырската си тояга, пращова и петъ камѣка въ торбата си, отива, срѣщо Голиаѳа. Като видѣ Голиаѳъ момакътъ че иде, рече : „Да не ма мыслишь за куче, че идешъ връхъ мене съ тояга?“ — А Давидъ му отговори : „Ты идешъ противъ мене съ мечъ, копїе и съ щитъ, а азъ иджъ, съ името на Бога Саваоѳа, Бога на израилската войска, която ты смѣи да укоришь.“ — Подиръ туй Давидъ хвърли съ пращовата камѣкъ и удари иноплеменникътъ въ челото, прострѣ го на земята, скочи отгорѣ му и като му штегли ножътъ отрѣза му главата. Туй като видѣхъ Филистимлянытъ обрѣххъ са на бѣгъ, гонимы отъ Евреите. (Царс. Я. 13—39.)

§. 113. *Саулъ завижда на Давида и не рачи да изпълни обѣщанїето си.*

Евреитѣ радостны завождатъ побѣдителятъ въ градътъ, и самытъ жены, като излѣзвахъ отъ градовѣтъ посрѣщахъ го съ хора, свирни и съ похвалы. Тѣзи любовь на народътъ къмъ него распали въ Саула зависть. Отъ тогазъ Саулъ мразѣше Давида и не го гледаше съ благоволенїе. Но Ионаѳанъ, сынъ му, увлеченъ отъ добродѣлитѣ на Давида, обикнѣ го много и му подари поясътъ си, лѣкътъ си и мечътъ си. Саулъ бѣше обѣщаль дщери си на побѣдителятъ, но послѣ